

Het nachtvuur

Michael Connelly bij Boekeryj:

Tunnelrat
Betonblond
Nachtgoud
Hartzuur
De dichter
Kofferdood
Bloedbeeld
Spoordood
Maanstand
Donkerder dan de nacht
Stad van beenderen
De jacht
Verloren licht
Stroomversnelling
Slotakkoord
De Lincoln-advocaat
Echo Park
Blind vertrouwen
Het laatste oordeel
Ongrijpbaar
Tweede leven
De herziening
Het recht om te zwijgen
De val
De zwarte doos
De interne jury
Brandhaard
Over de grens
De keerzijde
De nachtploeg
Twee soorten waarheid
In de stilte van de nacht
Het nachtvuur

www.boekeryj.nl

Michael Connelly

Het nachtvuur

Harry Bosch vraagt Renée Ballard hem te helpen bij een oude zaak. Maar moeten ze zich daar wel aan branden?

ISBN 978-90-225-8952-6

ISBN 978-94-023-1462-5 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Night Fire*

Vertaling: Ans van der Graaff en David Orthel

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 Hieronymus, Inc.

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Titus Welliver, omdat je Harry Bosch
tot leven hebt laten komen. Hou je haaks.*

BOSCH

1

Bosch kwam laat aan en moest in een laan ver bij het graf vandaan parkeren. Voorzichtig, opdat hij niet op een ander graf zou trappen, hinkte hij door twee gedeelten met herdenkingsmonumenten. Zijn wandelstok zakte telkens weg in de zachte bodem, maar eindelijk kwam hij toch dichterbij de plek waar de mensen bijeen waren gekomen voor John Jack Thompson. Er waren alleen staanplaatsen rond het graf van de oude rechercheur en Bosch wist dat dat met zijn knie, zes weken na de operatie, niet goed zou gaan. Hij liep naar het nabije Garden of Legends-gedeelte en ging op de betonnen bank zitten die deel uitmaakte van de graftombe van Tyrone Power. Hij nam aan dat het mocht, omdat het duidelijk een bank was. Hij herinnerde zich nog dat zijn moeder hem toen hij klein was had meegenomen naar films waarin Power speelde. Oude films die ze vertoonden in de filmtheaters aan Beverly Boulevard. Hij herinnerde zich de knappe acteur als Zorro en als de gedaagde in *Witness for the Prosecution*. De man was in het harnas gestorven, aan een hartaanval, tijdens de opnamen van een duelleerscène in Spanje. Bosch had altijd gemeend dat het geen slechte manier was om te gaan – terwijl je iets deed waar je van hield.

De dienst voor Thompson duurde een half uur. Bosch zat te ver weg om te kunnen horen wat er werd gezegd, maar daar kon hij wel naar raden. John Jack was een goed mens en had veertig jaar voor de politie van Los Angeles gewerkt, in uniform en als rechercheur. Hij

had veel slechteriken achter slot en grendel gestopt en hele generaties rechercheurs geleerd hetzelfde te doen.

Een van hen was Bosch. Meer dan drie decennia geleden was hij als groentje bij Moordzaken op bureau Hollywood de partner van de legende geworden. John Jack had Bosch onder andere geleerd waaraan je een leugenaar in de verhoorkamer herkende. Hij wist het altijd als iemand loog en had Bosch ooit verteld dat de ene leugenaar de andere altijd herkent, maar dat nooit verder uitgelegd.

Ze waren maar twee jaar een team geweest, omdat Bosch het heel goed deed en John Jack de volgende nieuweling op Moordzaken moest inwerken, maar mentor en leerling hadden door de jaren heen contact gehouden. Bosch had gespeecht tijdens het afscheidsfeest van Thompson en daarbij verteld over de keer dat John Jack een vrachtwagen die aan een bakkerij moest leveren aanhield toen die bij een stopbord rechtsaf reed zonder eerst stil te staan. Bosch vroeg hem waarom ze hun zoektocht naar een moordverdachte onderbraken voor een lichte verkeersovertreding, en John Jack antwoordde dat zijn vrouw Margaret en hij die avond gasten kregen voor het diner en dat hij voor het dessert moest zorgen. Hij stapte uit, liep naar de vrachtwagen toe en liet de bestuurder zijn penning zien. Hij vertelde de man dat die een overtreiding ter waarde van twee taarten had begaan. Maar omdat hij de beroerdste niet was, bood John Jack hem een deal ter waarde van één kersenvlaai aan, en zo kwam hij even later met het dessert voor die avond terug naar de politiewagen.

Dat soort verhalen en de legende van John Jack Thompson waren in de twintig jaar sinds zijn pensioen vervaagd, maar het was evengoed druk aan zijn graf en Bosch herkende veel van de mannen en vrouwen met wie hij zelf bij het LAPD had gewerkt. Hij vermoedde dat de receptie na afloop in het huis van John Jack net zo druk zou zijn en misschien wel tot de avond zou duren.

Bosch was al naar zoveel begrafenissen van gepensioneerde rechercheurs geweest dat hij de tel was kwijtgeraakt. Zijn generatie was de uitputtingsslag aan het verliezen. Maar dit was een bijzondere

gelegenheid. De officiële erewacht van het LAPD en de doedelzakspelers waren aanwezig. Dat was een aanwijzing van het respect dat John Jack had genoten op het bureau. ‘Amazing Grace’ weerklonk triest over de begraafplaats en dreef over de muur heen die hem scheidde van de Paramount Studio’s.

Toen de kist was neergelaten en de mensen teruggingen naar hun auto’s, liep Bosch naar Margaret, die was blijven zitten met een opgevouwen vlag op haar schoot. Ze glimlachte naar Bosch.

‘Harry, je hebt mijn bericht ontvangen,’ zei ze. ‘Wat fijn dat je er bent.’

‘Ik had het niet willen missen,’ zei Bosch.

Hij boog voorover, kuste haar op de wang, kneep even in haar hand en zei: ‘Hij was een goed mens, Margaret. Ik heb veel van hem geleerd.’

‘Dat was hij zeker,’ zei ze. ‘En jij was een van zijn favorieten. Hij was erg trots op je om alle zaken die je wist af te ronden.’

Bosch draaide zich om en keek omlaag in het graf. John Jacks kist leek van roestvrij staal te zijn gemaakt.

‘Die heeft hij zelf uitgekozen,’ zei Margaret. ‘Hij vond hem op een kogel lijken.’

Bosch glimlachte en zei: ‘Het spijt me dat ik niet meer bij hem langs ben geweest, tegen het eind.’

‘Het is al goed, Harry,’ zei ze. ‘Je zat met je knie. Hoe gaat het daarmee?’

‘Met de dag beter. Binnenkort heb ik deze stok niet meer nodig.’

‘Nadat John Jack aan zijn knieën was geopereerd, zei hij dat het zijn leven zou verlengen. Dat was vijftien jaar geleden.’

Bosch knikte. Zijn leven verlengen leek hem een beetje optimistisch.

‘Ga je nog even mee naar huis?’ vroeg Margaret. ‘Er ligt daar iets voor je. Van hem.’

Bosch keek haar aan. ‘Van hem?’

‘Je ziet het vanzelf wel. Het is iets wat ik alleen maar aan jou zou geven.’

Bosch zag familieleden staan wachten bij een stel lange limousines op de parkeerplaats. Het leken kinderen en kleinkinderen.
'Zal ik even met je meelopen naar de auto?' vroeg Bosch.
'Dat zou fijn zijn, Harry.'

2

Bosch was zo laat voor de begrafenis omdat hij die ochtend een kersenvlaai had gehaald bij Gelson's. Hij droeg de vlaai de bungalow aan Orange Grove binnen waar John Jack en Margaret al meer dan vijftig jaar woonden en zette hem op de eettafel bij de andere borden en schalen met voedsel.

Het was druk. Bosch zei mensen gedag en gaf sommigen een hand terwijl hij zich tussen de groepjes door worstelde op zoek naar Margaret. Hij vond haar in de keuken, waar ze met ovenwanten aan een hete schaal uit de oven haalde. Ze hield zich bezig.

'Harry,' zei ze. 'Heb je de vlaai meegebracht?'

'Ja. Ik heb hem op de tafel gezet.'

Ze opende een la en gaf Bosch een spatel en een groot mes.

'Wat wilde je me geven?' vroeg Bosch.

'Rustig aan,' zei Margaret. 'Snijd eerst die vlaai even in punten en loop dan naar John Jacks kantoor. Het ligt op zijn bureau; je kunt het niet missen.'

Bosch liep de eetkamer in en sneed de vlaai in acht punten. Daarna baande hij zich weer een weg tussen de mensen in de woonkamer door naar de gang die naar John Jacks kantoor leidde. Hij was hier eerder geweest. Toen ze jaren geleden samen aan zaken werkten, eindigde Bosch na een lange dienst vaak in het huis van de Thompsons voor een door Margaret bereide late maaltijd en een strategiesessie met John Jack. Soms sliep Bosch een paar uur op de bank in

het kantoor alvorens weer aan het werk te gaan. Er lag zelfs een setje schone kleren van hem in de kast in het kantoor, en Margaret zorgde dat er altijd een schone handdoek voor hem in de gastenbadkamer hing.

De deur was dicht en hij klopte aan, ook al wist hij dat er niemand binnen zou zijn.

Bosch opende de deur en liep een klein, rommelig kantoor binnen met planken tegen twee muren en een bureau dat tegen de derde muur onder het raam stond. De bank stond er ook nog, tegenover het raam. Op een groen vloeiblad op het bureau lag een dikke blauwe dossiermap van kunststof met een bijna acht centimeter dikke stapel documenten erin.

Het was het dossier van een moordonderzoek.

BALLARD

3

Ballard bekeek de restanten zonder met haar ogen te knippen. Van zo dichtbij was de geur van petroleum vermengd met die van verbrand vlees overweldigend, maar ze hield stand. Zij had de leiding tot de brandexperts arriveerden. De nylon tent was gesmolten en op het slachtoffer in elkaar gezakt. Het materiaal sloot strak om het lichaam op plekken waar het vuur er niet helemaal doorheen was gebrand. Het lichaam leek ontspannen, en ze vroeg zich af hoe hij door de brand heen had kunnen slapen. De alcohol- en drugsniveaus in zijn bloed zouden door middel van onderzoek worden bepaald. Misschien had hij helemaal niets gevoeld.

Ballard wist dat dit niet haar zaak zou worden, maar ze haalde haar telefoon tevoorschijn en maakte foto's van het lichaam en alles eromheen, waaronder close-ups van het omgevallen kachelkje, de vermoedelijke oorzaak van de brand. Daarna opende ze de weer-app en zag dat het momenteel elf graden was in Hollywood. Dat zou ze in haar rapport zetten voor de eenheid Brandstichting van de brandweer.

Ze stapte achteruit en keek om zich heen. Het was kwart over drie in de ochtend en Cole Avenue was praktisch verlaten, met uitzondering van de daklozen die uit hun tentjes en kartonnen dozen waren gekropen die op het trottoir voor het Hollywood Recreation Center stonden. Ze keken met wijd open ogen en in zekere verwarring toe terwijl het onderzoek naar de dood van een van hen plaatsvond.

‘Hoezo zijn wij erbij gehaald?’ vroeg Ballard.

Stan Dvorek, de dienstdoende brigadier die haar had gebeld, kwam naar haar toe. Hij draaide al langer dan wie dan ook van bureau Hollywood de nachtdienst – meer dan tien jaar. Anderen in de nachtdienst noemden hem ‘het relikwie’, zij het niet in zijn gezicht.

‘De brandweer belde ons,’ zei hij. ‘Ze kregen het door van de meldkamer. Iemand die hier langsreed, zag de vlammen en belde het alarmnummer.’

‘Hebben ze de naam van de beller?’ vroeg Ballard.

‘Die had hij niet gegeven. Hij meldde het en reed door.’

‘Lekker dan.’

Er waren twee brandweerwagens ter plaatse van Kazerne 27, drie straten verderop, die waren opgeroepen om de brandende tent te blussen. De mannen wachtten tot ze werden ondervraagd.

‘Ik ga met de jongens van de brandweer praten,’ zei Ballard. ‘Kunnen jullie deze mensen hier vragen of iemand iets gezien heeft?’

‘Is dat niet de taak van de eenheid Brandstichting?’ vroeg Dvorek. ‘Die zullen iedereen toch opnieuw moeten ondervragen als wij iets interessants ontdekken.’

‘Wij waren als eersten ter plaatse, Devo. We moeten dit op de juiste manier doen.’

Ballard liep weg, waarmee de discussie gesloten was. Dvorek mocht dan op dit moment de leiding hebben over de uniformdienst, op de plaats delict had Ballard het voor het zeggen. Want zolang niet vaststond dat de fatale brand een ongeluk was, zou zij deze plek als een plaats delict behandelen.

Ze liep naar de wachtende brandweermannen en vroeg welke wagen als eerste aanwezig was geweest. Vervolgens vroeg ze de zes mannen uit deze wagen wat ze hadden gezien. Ze konden haar niet veel vertellen. De brand was al bijna uit geweest tegen de tijd dat ze arriveerden. Niemand had mensen in de buurt van het vuur of in het park vlakbij gezien. Geen getuigen, geen verdachten. Ze hadden een brandblusser uit de wagen gebruikt om de resterende vlammen te

doven, en omdat het slachtoffer dood was aangetroffen, was het niet naar het ziekenhuis gebracht.

Daarna liep Ballard de straat door op zoek naar camera's. Het daklozenkamp strekte zich uit langs de basketbalvelden in het park, waar geen beveiligingscamera's hingen. Aan de westkant van Cole stond een rij lage pakhuizen met rekwisieten en apparatuur voor de film- en tv-industrie. Ballard zag een paar camera's, maar vermoedde dat het dummy's waren, en anders waren ze zo gericht dat ze er voor haar onderzoek niets aan zou hebben.

Terug in de buurt van de tent zag ze Dvorek met twee van zijn agenten overleggen. Ballard herkende ze van het ochtendappèl op bureau Hollywood.

'Nog iets wijzer geworden?' vroeg Ballard.

'Zo ongeveer wat te verwachten viel,' zei Dvorek. "Ik heb niks gehoord, ik heb niks gezien, ik weet van niks." Zonde van de tijd.'

Ballard knikte. 'Het moest gebeuren,' zei ze.

'Waar blijft de eenheid Brandstichting, verdomme?' vroeg Dvorek. 'Mijn mensen moeten weer de straat op.'

'Het laatste wat ik gehoord heb, is dat ze onderweg zijn. Ze hebben geen continudienst, dus moest er een team uit bed gebeld worden.'

'Jezus, dan zitten we hier vast de hele nacht nog. Heb je de lijk-schouwer al opgeroepen?'

'Ook onderweg. Je kunt waarschijnlijk wel met de helft van je jongens weggaan. Laat één auto hier.'

'Prima.'

Dvorek liep weg om zijn agenten nieuwe bevelen te geven.

Ballard liep naar de plaats delict en keek naar de tent die als een lijkwade over de man heen gesmolten was. Terwijl ze omlaag tuurde zag ze vanuit haar ooghoeken beweging. Ze keek op en zag een vrouw en een meisje uit een schuilplek kruipen die bestond uit een stuk blauw plastic dat was vastgemaakt aan het hek rondom het basketbalveld. Ballard liep snel naar hen toe en leidde hen bij het lichaam vandaan.

'Liefje, dat wil je echt niet zien,' zei ze. 'Kom maar hierheen.' Ze

liep met hen over het trottoir naar het eind van het kamp.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg de vrouw.

Ballard keek naar het meisje terwijl ze antwoordde. ‘Er is iemand verbrand,’ zei ze. ‘Hebben jullie iets gezien? Het is ongeveer een uur geleden gebeurd.’

‘We sliepen,’ zei de vrouw. ‘Ze moet vanochtend naar school.’

‘Waarom zitten jullie niet in een opvanghuis?’ vroeg Ballard. ‘Het is hier gevaarlijk. Dat vuur had zich kunnen verspreiden.’

Ze keek van moeder naar dochter. ‘Hoe oud ben je?’

Het meisje had grote bruine ogen en bruin haar en was iets te zwaar.

De vrouw ging voor haar staan en gaf Ballard antwoord. ‘Neem me haar alstublieft niet af.’

Ballard zag de smekende blik in de bruine ogen van de vrouw.

‘Daar kom ik ook niet voor. Ik wil alleen zeker weten dat ze veilig is. Bent u haar moeder?’

‘Ja. Ze is mijn dochter.’

‘Hoe heet ze?’

‘Amanda... Mandy.’

‘Hoe oud?’

‘Veertien.’

Ballard boog iets voorover om met het meisje te praten.

Ze had haar ogen neergeslagen.

‘Mandy? Alles goed met je?’

Ze knikte.

‘Wil je graag dat ik probeer je moeder en jou in een opvanghuis voor vrouwen en kinderen te plaatsen? Dat is vast beter dan hierbuiten leven.’

Mandy keek op naar haar moeder toen ze antwoord gaf.

‘Nee. Ik wil hier bij mijn moeder blijven.’

‘Ik haal jullie ook niet uit elkaar. Ik neem alleen jou én je moeder mee als jullie dat willen.’

Het meisje keek weer naar haar moeder, hopen op steun.

‘Als u ons daarheen brengt, dan nemen ze me haar af,’ zei de moeder. ‘Dat weet ik gewoon.’

‘Nee, ik blijf wel hier,’ zei het meisje snel.

‘Oké,’ zei Ballard. ‘Wat jullie willen, maar ik denk niet dat jullie hier moeten blijven. Het is hierbuiten niet veilig.’

‘De opvanghuizen zijn ook niet veilig,’ zei de moeder. ‘Ze stelen er al je spullen.’

Ballard haalde een visitekaartje tevoorschijn en gaf het haar. ‘Bel me als u iets nodig hebt,’ zei ze. ‘Ik werk altijd ’s nachts. Ik ben in de buurt als ik iets voor jullie kan doen.’

De moeder pakte het kaartje aan en knikte. Ballards gedachten keerden terug naar de zaak. Ze draaide zich om en wees naar de plaats delict. ‘Kende u hem?’

‘Een beetje,’ zei de moeder. ‘Hij was erg op zichzelf.’

‘Weet u hoe hij heette?’

‘Eh, Ed, geloof ik. Eddie, zei hij.’

‘Oké. Was hij hier al lang?’

‘Een paar maanden. Hij zei dat hij bij Blessed Sacrament had gezeten, maar dat het hem daar te druk werd.’

Ballard wist dat Blessed Sacrament aan Sunset Boulevard de daklozen toestond vlak voor het kerkgebouw te overnachten. Ze reed er vaak langs en wist dat het er ’s nachts vol tentjes en geïmproviseerde onderkomens stond, die weer verdwenen waren voordat ’s ochtends de eerste kerkdienst begon.

Hollywood was anders in het donker, wanneer het neon en de glitter waren gedimd. Ballard maakte die verandering elke nacht mee. De stad werd een plek van roofdieren en prooi, met niets daartussen, een plek waar de rijken veilig achter gesloten deuren zaten en de armen vrijelijk rondzwierven. Ballard moest vaak denken aan de woorden van een dichterlijke agent in de nachtdienst. Hij noemde ze ‘menselijk buitelkruid, dat met de wind van het lot meewaait’.

‘Had hij met iemand hier problemen?’ vroeg ze.

‘Niet voor zover ik heb gezien,’ zei de moeder.

‘Hebt u hem gisteravond gezien?’

‘Nee, volgens mij niet. Hij was er niet toen we gingen slapen.’

Ballard keek Amanda aan om te zien of zij zou reageren, maar werd onderbroken door een stem achter haar.

‘Rechercheur?’

Ballard draaide zich om. Het was Rollins, een van Dvoreks agenten. Hij was nog nieuw, anders zou hij niet zo formeel doen.

‘Wat?’

‘De mensen van Brandstichting zijn er. Ze...’

‘Oké. Ik kom er zo aan.’ Ze wendde zich weer tot de vrouw en haar dochter. ‘Dank u,’ zei ze. ‘En denk erom, u kunt me altijd bellen.’

Terwijl Ballard naar het lijk en de mannen van Brandstichting liep, dacht ze weer aan die uitspraak over buitelkruid. Geschreven op een straatverhoorkaart door een agent die – zo hoorde Ballard later – te veel deprimerende, duistere uren in Hollywood had meegeemaakt en zichzelf van het leven had beroofd.

4

De mannen van Brandstichting heetten Nuccio en Spellman. Conform het protocol van de brandweer droegen ze blauwe overalls met het embleem van het LAFD op hun borstzak en het woord BRANDSTICHTING op hun rug. Nuccio was de senior rechercheur en zei dat hij de leiding had. Beide mannen gaven Ballard een hand en Nuccio verkondigde dat ze het onderzoek zouden overnemen. Ballard legde uit dat een eerste snelle navraag in het daklozenkampement geen getuigen had opgeleverd en dat er aan Cole Avenue geen camera's waren aangetroffen die op de fatale brand gericht waren. Ze vertelde dat de lijkschouwer iemand had gestuurd en dat er ook een technisch rechercheur van het LAPD-lab onderweg was.

Het leek Nuccio niet te interesseren. Hij gaf Ballard een visitekaartje met zijn e-mailadres erop en vroeg haar hem het verslag van overlijden te sturen zodra ze dat na terugkeer op bureau Hollywood had opgemaakt.

‘Is dat alles?’ vroeg Ballard. ‘Hebben jullie verder niets nodig?’

Ze wist dat de brandstichtingexperts van het LAFD een opleiding tot rechercheur hadden gehad en dat ze geacht werden grondig onderzoek te doen naar elke brand waarbij iemand was overleden. En ook dat ze zich altijd wilden meten met het LAPD, zoals een jonger broertje met een oudere broer of zus. De jongens van Brandstichting stonden niet graag bij het LAPD in de schaduw.

‘Ja, dat is alles,’ zei Nuccio. ‘Stuur je me je verslag? Dan heb ik

meteen je e-mailadres. Ik laat je weten wat we vinden.'

'Je hebt het tegen de ochtend,' zei Ballard. 'Wil je dat de uniformjongens hier blijven terwijl je aan het werk bent?'

'Prima. Een paar zou wel fijn zijn. Om op ons te passen.'

Ballard liep naar Rollins en zijn partner Randolph, die bij hun auto stonden te wachten op instructies. Ze zei hun stand-by te blijven en het gebied te bewaken terwijl het onderzoek gaande was.

Daarna belde ze naar bureau Hollywood om te zeggen dat ze op het punt stond de plaats delict te verlaten. Washington, de dienstdoende inspecteur, was pas overgeplaatst van bureau Wilshire. Bij de meeste bureaus was het na middernacht rustig, maar bij bureau Hollywood zelden. Daarom hadden ze er een nachtploeg.

'De brandweer heeft me hier niet nodig, inspecteur,' zei Ballard.

'Waar ziet het naar uit?' vroeg Washington.

'Alsof die kerel zijn petroleumkachelkje heeft omgestoten in zijn slaap. Maar er zijn geen getuigen of camera's in de omgeving. We hebben er tenminste geen gevonden, en ik denk niet dat de jongens van Brandstichting veel verder zullen zoeken.'

Washington zweeg even terwijl hij een beslissing nam. 'Goed, kom dan maar terug en schrijf je verbaal,' zei hij ten slotte. 'Als ze het per se alleen willen doen, dan gaan ze hun gang maar.'

'Oké,' zei Ballard. 'Ik kom eraan.'

Ze verbrak de verbinding en liep naar Rollins en Randolph om hun te vertellen dat ze wegging en dat ze haar op het bureau konden bellen als zich nog iets voordeed.

Om vier uur 's ochtends kostte de rit naar het bureau haar maar vijf minuten. Ze gebruikte haar keycard en nam de lange route naar de onderzoekerskamer via het wachtkantoor, waar Washington zat. Dit was pas de tweede periode van vier weken dat hij deze dienst had, en hij moest er nog een beetje in komen. Ballard liep expres twee of drie keer per dienst door het wachtkantoor om vertrouwd te raken met Washington. Technisch gezien was rechercheur-inspecteur Terry McAdams haar baas, maar die zag ze bijna nooit, omdat hij overdag werkte. In feite was Washington dus haar directe chef,